

Her er ein simulatiónsvenjing, har tey simulera kriggj við fleiri særðum hermonnum. Tey hava munnbínd á sum tyrvirni fyri COVID-19

mugu vit spara uppá kreftirnar, sum best ber til, fortelur vágbingurin.

Afrat hesum kann mann risikera at fáa sum uppgávu at vera leiðari og skula leiða sín bólk frá A til B, samstundis sum man er pressaður til sítt síðsta.

– Her er eingin góða mamma

Aftan á nógvar harðar venjingar kennir Hanna alt til at hava bløðrur í fótunum, at vera eym í øllum kroppinum og ikki merkja sína øksl ella sín arm. Men er tað nakað, sum hon hevur lært, so er tað, at mann noyðist at hava ein positivan hugburð.

– Tað nyttar ikki at hugsa negativar tankar. Í staðin fyri at hugsa um bløðurnar í fótunum, so hugs eg, at eg í tað minsta havi turrar føtur. Tað snýr seg um at venda tað negativa til nakað positivt. Mann má altíð hava annan fótin framman fyri hin og halda áfram uttan at hugsa um forðingarnar. Tí her er eingin góða mamma, sigur Hanna.

Ein minnilig guðstænasta

Mest minniliga upplivingin hjá Hannu í herinum er ein guðstænasta, sum varð hildin aftaná eina av nógvum hørðum venjingum. Guðstænastan varð hildin við fyra felprestum, har ein teirra var føroyingurin, Lis Samuelson.

– Tað var ein øgiliga góður máti at samla fólk uppá aftaná at hava verið undir so stórum trýsti á markini. Guðstænastan vísti, hvussu nógvi relatióinir hava at týða á einum sovorðnum túri. Tað førði okkum onkursvegna saman, og eg helt, at tað var øgiliga vakurt, sigur Hanna.

Fyri hana er eingin kensla betur enn at koma heim aftan á eina harða venjing.

– Tá fær mann høvi til at nullstilla og vera takksamur fyri alt tað, mann hevur. Hvørja ferð, tað er strævið hjá mær, so hugs eg um hetta.

Mann má brenna fyri tí

Tá Hanna eldhugað fortelur um sína útbúgving og sítt arbeiðspláss lýsir tað úr henni, at hon brennur fyri hesum. Hon leggur ikki fingrarnar ímillum, tá hon skal lýsa seinastu fimm mánaðirnar í herinum.

– Tað er eitt fantastiskt arbeiðspláss. Eg havi lært ótrúliga nógvi og havi ment meg nógvi persónliga. Forsvarið testar okkum upp á ein góða máta, og mann sær, at mann kann nógvi meira, enn mann heldur. Eg føli meg nógvi meira robusta enn áðrenn. Eg toli nógvi av og lati meg ikki skrekkja av nøkrum, sum ikki hevur nakað at siga. Tað hjálpir ikki, sigur Hanna og vísir á, at meginparturin av herinum er mannfólk.

– Tað er eingin ivi um, at hetta er eitt mansdominerað arbeiðspláss. Men tað passar mær fint. Hugburðsmessiga eri eg kanska eitt lítið mannfólk, so eg passi væl inn, flennir hon.

Hóast herlæknaútbúgvingin hjá Hannu er bæði spennandi og mennandi, so hevur tað eisini sín prís.

– Dagarnir eru ótrúliga langir. Um mann væntar, at mann skal hava eitt sosialt lív við síðuna av, so tekur mann feil. Tað er ómøguligt. So um mann ikki elskar tað og brennir fyri tí, so ber ikki til at gjøgnumføra útbúgvingina, sigur ein vælnøgd Hanna Bjarkhamar Poulsen.

Simulatiónsvenjing har tey venja eina katastrofu við nógvum særðum sivilum. Her hevur Hanna leiklutin sum viðgerði til eitt barn, sum hevur fingið hjartastopp

Her verður Hanna heysað frá bátinum til SAR-tyrluna

– Sjálvt um tað er hart, so hevði eg gjørt alt umaftur, tí mann lærir seg sjálva at kenna upp á so nógvar mátar. Eg elski hetta, og eg eri øgiliga takksom!

Ætlar sær at vera narkosulækni

Vanligvís plagar hernaðarlæknaskeiðið at vera eitt ár, men Hanna hevur valt at forleingja sáttmálan í eitt ár fyri at fáa so nógvar royndir og upplivingar sum gjørligt, áðrenn hon byrjar upp á sína serlæknaútbúgving sum narkosulækni.

– Eg havi ikki skund eftir at blíva serlækni. Og eg eri slett ikki í iva um, at tá eg eri liðug aftaná hesi tvey árin, so fari eg at halda fram við “Search and Rescue”-vaktum. Men eg vil eisini av og á útsendast har, sum tað er brúk fyri mær, sigur Hanna Bjarkhamar Poulsen.